

Laikina versija

TEISINGUMO TEISMO (dešimtoji kolegija) SPRENDIMAS

2023 m. liepos 13 d.(*)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Bendra pridėtinės vertės mokesčio (PVM) sistema – Direktyva 2006/112/EB – 2 straipsnio 1 dalies c punktas – Paslaugų teikimas už atlygą – Viešosios teisės reglamentuojamos įstaigos – Savivaldybė, kuri renka kurorto rinkliavą už suteikimą naudotis kurorto infrastruktūra, prieinama visiems“

Byloje C-344/22

dėl *Bundesfinanzhof* (Federalinis finansų teismas, Vokietija) 2021 m. gruodžio 15 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2022 m. gegužės 27 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Gemeinde A

prieš

Finanzamt

TEISINGUMO TEISMAS (dešimtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas D. Gratsias, teisėjai I. Jarukaitis ir Z. Csehi (pranešėjas),

generalinį advokatą T. Ąapeta,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinį proceso dalį,

išnagrinęs pastabas, pateiktas:

- *Gemeinde A*, atstovaujamos *Rechtsanwältinnen* G. Burret ir N. Katemann,
- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos J. Möller ir N. Scheffel,
- Europos Komisijos, atstovaujamos J. Jokubauskaitės ir B. Martenczuk,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimas

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, 2006, p. 1; toliau – PVM direktyva) 2 straipsnio 1 dalies ir 13 straipsnio 1 dalies antros pastraipos išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Gemeinde A* (savivaldybė A, Vokietija) ir *Finanzamt* (mokesčių administratorius, Vokietija) ginčą dėl savivaldybės A teisės į pirkimo pridėtinės vertės mokesčio (PVM) atskaitą.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 PVM direktyvos 2 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„PVM objektas yra šie sandoriai:

<...>

c) paslaugų teikimas už atlygą valstybės narės teritorijoje, kai paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo, veikdamas kaip toks;

<...>“

4 Minėtos direktyvos 9 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Apmokestinamasis asmuo“ – asmuo, kuris savarankiškai bet kurioje vietoje vykdo ekonominę veiklą, neatsižvelgiant į tos veiklos tikslą ar rezultatą.

„Ekonominė veikla“ – gamintojų, prekybininkų ar paslaugas teikiančių asmenų veikla, įskaitant kasybą bei žemės ūkio veiklą ir laisvųjų profesijų veiklą. Visų pirma ekonomine veikla laikomas materialiojo ar nematerialiojo turto naudojimas siekiant gauti nuolatinių pajamų.“

5 Šios direktyvos 13 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Valstybinės, regioninės ir vietinės valdžios institucijos ir viešosios teisės reguliuojamos kitos įstaigos nelaikomos apmokestinamaisiais asmenimis, kai vykdo veiklą ar sandorius, kuriuos jie vykdo kaip valdžios institucijos, net renkant mokesčius, rinkliavas, įmokas ar kitus su šia veikla ar sandoriais susijusius mokesčius.

Tačiau joms vykdančios tokios veiklą ar sandorius jos laikomos apmokestinamaisiais asmenimis, jei laikant jas neapmokestinamaisiais asmenimis būtų labai iškraipoma konkurencija.

<...>“

6 PVM direktyvos 168 straipsnis išdėstyta taip:

„Jeigu prekes ir paslaugas apmokestinamasis asmuo naudoja savo apmokestinamiesiems sandoriams, apmokestinamasis asmuo turi turėti valstybėje narėje, kurioje jis vykdo šiuos sandorius, teisę iš PVM, kurį sumokėti jam tenka prievolė, atskaityti:

a) mokėtiną ar sumokėtą PVM toje valstybėje narėje už prekių tiekimą ar paslaugų teikimą, kurį jam atliko ar turi atlikti kitas apmokestinamasis asmuo;

<...>“

Vokietijos teisė

7 Pagrindinėje byloje taikytinos redakcijos *Umsatzsteuergesetz* (Apyvartos mokesčio

?statymas, toliau – *UStG*) 1 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Prid?tin?s vert?s mokes?iu apmokestinami šie sandoriai:

1) preki? tiekimas ir paslaug? teikimas už atlyg? šalies viduje, kai tai atlieka verslininkas, vykdydamas savo veikl?. Neatsisakoma apmokestinti d?l to, kad sandoris yra vykdomas remiantis teisiniu ar administraciniu aktu, arba d?l to, kad jis laikomas vykdomu pagal teis?s nuostat?;

<...>“

8 *UStG* 2 straipsnyje ?tvirtinta:

„(1) Verslininkas – tai asmuo, kuris savarankiškai vykdo komercin? ar profesin? veikl?. Verslas apima vis? verslininko komercin? ar profesin? veikl?. Komercin? ar profesin? veikla yra nuolat vykdoma veikla, kuria siekiama gauti pajam?, net jei nesiekama pelno, o asmen? asociacijos atveju – net jeigu ji vykdo veikl? tikrai savo nari? atžvilgiu.

<...>

Viešosios teis?s reglamentuojami juridiniai asmenys pramonin?, prekybin?, amat? ar profesin? veikl? vykdo tik per savo pramon?s ar prekybos <...> ?mones ir žem?s ?kio ar miškininkyst?s ?kiaus. <...>“

9 *UStG* 12 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Lengvatinis 7 % mokes?io tarifas taikomas šiems sandoriams:

<...>

9) tiesiogiai su basein? eksploatacija susijusiems sandoriams bei mineralini? vanden? kurort? paslaugoms. Tas pats taikoma kurort? infrastrukt?ros suteikimui, jeigu kurorto rinkliava renkama kaip užmokestis; <...>“

10 Pagrindin?je byloje taikytinos redakcijos *Gemeindeordnung für Baden-Württemberg* (Badeno-Viurtembergo žem?s savivaldybi? kodeksas, toliau – *GemO*) 4 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Nesant ?statyminio reglamentavimo, nurodym? nereikalaujan?ius klausimus savivaldyb?s gali reglamentuoti potvarkyje. <...>“

11 *GemO* 10 straipsnio 2 ir 3 dalys suformuluotos taip:

„(2) Pagal galimybes savivaldyb? sukuria ekonominei, socialinei ir kult?rinei gyventoj? gerovei reikaling? vieš?j? infrastrukt?r?. Pagal galiojan?ius teis?s aktus gyventojai turi teis? naudotis vieš?ja savivaldyb?s infrastrukt?ra pagal vienodus principus. Jie privalo dengti savivaldyb?s s?naudas.

(3) Asmenys, kurie savivaldyb?je turi nekilnojamojo turto arba užsiima verslu ir negyvena joje, turi tokias pat teises naudotis vieš?ja infrastrukt?ra kaip ir savivaldyb?je gyvenantys nekilnojamojo turto savininkai ir verslininkai, ir privalo prisid?ti prie savivaldyb?s s?naud? atsižvelgiant ? turim? nekilnojam?j? turt? ar vykdom? verslo veikl?.“

12 Pagrindin?je byloje taikytinos redakcijos *Kommunalabgabengesetz für Baden-Württemberg* (Badeno-Viurtembergo savivaldybi? rinkliav? ?statymas) 2 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Savivaldybės rinkliavos renkamos remiantis potvarkiu. Potvarkyje, be kita ko, turi būti nustatyta asmenų, kuriems tenka prievolė mokėti rinkliavą, grupė, rinkliavos kriterijai ir tarifas, taip pat prievolės sumokėti rinkliavą atsiradimas ir terminas.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

13 Pareiškėja pagrindinėje byloje yra savivaldybė, turinti valstybės pripažintą sveikatingumo kurortą. Pagal savivaldybės teisę mineralinį vandenį kurortas valdomas kaip „monopoli“ ir, atsižvelgiant į pelno mokesčio srityje taikomas nuostatas, yra komercinė monopolis.

14 Šiuo pagrindu pareiškėja pagrindinėje byloje renka kurorto rinkliavą pagal *GemO* 4 straipsnį, siejamą su Badeno-Viurtembergo savivaldybių rinkliavų įstatymo 2 straipsnyje įtvirtintu statutu (toliau – savivaldybės statutas), kad padengtų savo išlaidas, patirtas statant ir prižiūrint objektus, skirtus sveikatinimui ir poilsiui, taip pat šiuo tikslu organizuojamiems renginiams.

15 Kurorto rinkliavą privalo mokėti: pirma, savivaldybėje apsistoję ne savivaldybės rezidentai, kuriems suteikiama galimybė naudotis šiais objektais ir dalyvauti minėtuose renginiuose; antra, savivaldybės rezidentai, kurių asmeninė ryšių centras yra kitoje savivaldybėje; ir, trečia, savivaldybėje apsistoję ne savivaldybės rezidentai, kurie joje apsistoja profesiniais tikslais, kad galėtų dalyvauti kongresuose ar kituose renginiuose (toliau kartu – asmenys, privalantys mokėti kurorto rinkliavą). Vis dėlto kurorto rinkliava nerenkama iš vienos dienos lankytojų, nerezidentų ar rezidentų, kurie dirba ar mokosi savivaldybėje.

16 Asmenims ne rezidentams nustatomas tam tikro dydžio mokestis už kiekvieną apsistojimo dieną, o juo apmokestinamiems rezidentams – fiksuota metinė suma, mokėtina neatsižvelgiant į jų apsistojimo trukmę, dažnumą ir sezoniškumą.

17 Prašyme priimti prejudicinį sprendimą nurodoma, kad tas, kas už atlygą priima svečius, valdo kempingo aikštelę arba už atlygą suteikia savo būstą kaip atostogų būstą iš kitur atvykusiems asmenims, privalo per 3 dienas nuo tokio asmens atvykimo bei išvykimo apie tai pranešti. Kelionių agentūros taip pat privalo teikti informaciją, jeigu atlygis, kurį kelionės dalyvis sumokėjo agentūrai, apima ir kurorto rinkliavą.

18 Pareiškėja pagrindinėje byloje iš pajamų, gautų renkant šią rinkliavą, 2009–2012 m. (toliau – ginčijami metai) finansavo, be kita ko, kurorto parką, sanatoriją ir kelių (toliau kartu – kurorto infrastruktūrą) statybą, priežiūrą ir renovaciją. Šia infrastruktūra laisvai naudotis gali bet kas, įėjimo bilieta nereikalaujama.

19 Savo PVM deklaracijose už ginčijamus metus manydama, kad kurorto rinkliava yra atlygis už PVM apmokestinamą veiklą, t. y. mineralinį vandenį kurorto veiklą, pareiškėja pagrindinėje byloje paprašė leisti atskaityti PVM, sumokėtą už visas jai suteiktas paslaugas, susijusias su turizmu.

20 Per atsakovo pagrindinėje byloje atliktą mokestinį patikrinimą vietoje inspektorius, be kita ko, neatsižvelgė į pirkimo PVM sumas, nesusijusias su mineralinio vandens kurorto veikla, ir atsižvelgė į sumokėtą pirkimo PVM, susijusį su gydymo kabinetu, tik tiek, kiek jis buvo išnuomotas. 2015 m. kovo 20 d. atsakovas pagrindinėje byloje pateikė pranešimus apie PVM dydžio pakeitimus, atitinkančius šias išvadas.

21 Per išankstinio skundo nagrinėjimo procedūrą priėmus administracinį sprendimą atmesti skundą, pareiškėja pagrindinėje byloje pateikė skundą *Finanzgericht Baden-Württemberg* (Badeno-Viurtembergo finansų teismas, Vokietija).

22 2018 m. spalio 18 d. sprendimu šis teismas atmetė skundą ir iš esmės nusprendė, kad vykdydama veiklą, už kurią buvo surinkta kurorto rinkliava, pareiškėja pagrindinėje byloje neveikė kaip verslininkė. Jis pažymėjo, kad, atsižvelgiant į tai, jog kurorto infrastruktūros eksploatavimas už kurorto rinkliavą nėra verslininko veikla, deklaruoti sandoriai, susiję su šios rinkliavos surinkimu, negali būti apmokestinami PVM, todėl turėjo būti atsisakyta leisti atskaityti sumokėtą pirkimo PVM, kurį iš pradžių leido atskaityti atsakovas pagrindinėje byloje. Vis dėlto jis priminė apie draudimą nustatyti pareiškėjai nepalankų mokestį (*reformatio in pejus*).

23 Pareiškėja pagrindinėje byloje dėl šio sprendimo pateikė kasacinį skundą *Bundesfinanzhof* (Federalinis finansų teismas, Vokietija), t. y. prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme.

24 Pirma, teismas klausia, ar šiuo atveju reikia daryti išvadą, kad paslaugos teikiamos už atlygą, ir pažymi, kad jis linkęs atsakyti neigiamai. Iš tiesų kurorto infrastruktūra gali naudotis nemokamai ir asmenys, kurie neapmokestinami kurorto rinkliava. Šiuo požiūriu, paslaugą, gautą kaip atlygis už kurorto rinkliavą, gavėjas negali būti identifikuotas, nes šia rinkliava apmokestinamasis asmuo visuomenės, kuri taip pat gali naudotis šia infrastruktūra nemokamai, atžvilgiu negavo jokios konkrečios naudos, kuri galėtų būti vartojimo objektas ir viršytų šios visuomenės gautą naudą. Vis dėlto teismui kyla abejonė dėl to, ar pareiškėjos pagrindinėje byloje ir kurorto sveikų teisinius santykius reikia vertinti atskirai. Iš tiesų pagal savivaldybės statutą jie moka tam tikrą mokestį už kiekvieną apsistojimo dieną suteiktą naudotis kurorto infrastruktūra. Taigi mokėjimai yra atlygis už galimybę naudotis šia kurorto infrastruktūra. Galiausiai tas pats teismas pažymi, kad neatmestina galimybė, jog egzistuoja nuolat nuostolinga veikla, atsižvelgiant į tai, kad kurorto rinkliava nepadengia kurorto infrastruktūros eksploatavimo išlaidų.

25 Antra, jeigu į pirmesniame šio sprendimo punkte nurodytą klausimą būtų atsakyta teigiamai, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia Teisingumo Teismo, ar, siekiant nustatyti, ar „labai iškraipoma konkurencija“, kaip tai suprantama pagal PVM direktyvos 13 straipsnio 1 dalies antrą pastraipį, turi būti nagrinėjama ne tik pareiškėjos pagrindinėje byloje teritorija, bet ir kaimyninės savivaldybės, Badeno-Viurtembergo žemė (Vokietija) arba federalinė teritorija.

26 Šiomis aplinkybėmis *Bundesfinanzhof* (Federalinis finansų teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar tokiomis aplinkybėmis, kaip antai susiklosčiusios pagrindinėje byloje, savivaldybė, kuri, remdamasi savivaldybės potvarkiu, iš joje apsistojančių lankytojų (kurorto sveikų) už naudojimąsi kurorto infrastruktūra (pavyzdžiui, kurorto parku, sanatorija, keliais) renka „kurorto rinkliavą“ (tam tikrą sumą už vieną apsistojimo dieną), už šią rinkliavą suteikdama kurorto infrastruktūrą kurorto sveikams, vykdo ekonominę veiklą, kaip ji suprantama pagal [PVM direktyvos] 2 straipsnio 1 dalies c punktą, taip pat tada, kai kurorto infrastruktūra ir šiaip yra laisvai prieinama visiems (pavyzdžiui, ir gyventojams arba kitiems asmenims, kuriems netaikoma prievolė mokėti kurorto rinkliavą)?

2. Jeigu ? pirm?j? klausim? b?t? atsakyta teigiamai: ar min?tomis pagrindin?s bylos aplinkyb?mis vertinant, ar laikant savivaldyb? neapmokestinamuoju asmeniu „b?t? labai iškraipoma konkurencija“, kaip tai suprantama pagal [PVM direktyvos] 13 straipsnio 1 dalies antr? pastraip?, teritoriniu aspektu reikšminga rinka yra tik savivaldyb?s teritorija?“

D?I prejudicini? klausim?

D?I pirmojo klausimo

27 Kadangi prašym? priimti prejudicin? sprendim? pateik?s teismas pirmojo klausimo formuluot?je nurodo s?vok? „ekonomin? veikla“, reikia priminti, kad pagal PVM direktyvos 9 straipsnio 1 dalies pirm? pastraip? „apmokestinamasis asmuo“ – tai asmuo, kuris savarankiškai bet kurioje vietoje vykdo ekonomin? veikl?, nesvarbu, koks tos veiklos tikslas ar rezultatas. Pagal 9 straipsnio 1 dalies antros pastraipos pirm? sakini? „ekonomin? veikla“ – gamintoj?, prekybinink? ar paslaugas teikian?i? asmen? veikla, ?skaitant kasyb?, žem?s ?kio ir laisv?j? profesij? veikl?.

28 Pagal suformuot? jurisprudencij? veikla gali b?ti laikoma ekonomine veikla, kaip ji suprantama pagal PVM direktyvos 9 straipsnio 1 dalies antr? pastraip?, tik jeigu atitinka vien? iš PVM direktyvos 2 straipsnio 1 dalyje nurodyt? sandori? (2021 m. balandžio 15 d. Sprendimo *Administration de l'Enregistrement, des Domaines et de la TVA*, C?846/19, EU:C:2021:277, 32 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

29 Taigi, siekiant nustatyti, ar kurorto infrastrukt?ros suteikimas tokiomis aplinkyb?mis, kokios nagrin?jamos pagrindin?je byloje, yra ekonomin? veikla, kaip ji suprantama pagal PVM direktyvos 9 straipsnio 1 dalies antr? pastraip?, ir ar pareišk?ja pagrindin?je byloje yra apmokestinamasis asmuo, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 9 straipsnio 1 dalies pirm? pastraip?, pirmiausia reikia nustatyti, ar suteikdama j? naudoti ji vykdt? paslaug? teikimo už atlyg? sandor?, numatyt? min?tos direktyvos 2 straipsnio 1 dalies c punkte (šiuo klausimu žr. 2016 m. geguž?s 12 d. Sprendimo *Geemente Borsele et Staatssecretaris van Financiën*, C?520/14, EU:C:2016:334, 22 punkt?).

30 Tiek, kiek prašym? priimti prejudicin? sprendim? pateikusio teismo medžiaga prejudiciniame sprendime leidžia nuspr?sti, kad pagrindin?je byloje yra paslaug? teikimas, reikia patikrinti, ar pareišk?ja pagrindin?je byloje šias paslaugas teikia už atlyg?, kaip to reikalauja tos pa?ios direktyvos 2 straipsnio 1 dalies c punktas (šiuo klausimu žr. 2016 m. geguž?s 12 d. Sprendimo *Geemente Borsele et Staatssecretaris van Financiën*, C?520/14, EU:C:2016:334, 23 punkt?).

31 Taigi reikia manyti, kad pirmuoju klausimu prašym? priimti prejudicin? sprendim? pateik?s teismas iš esm?s siekia išsiaiškinti, ar PVM direktyvos 2 straipsnio 1 dalies c punktas turi b?ti aiškinamas taip, kad „paslaug? teikimu už atlyg?“, kaip tai suprantama pagal ši? nuostat?, laikoma savivaldyb?s teikiama kurorto infrastrukt?ra, kai savivaldyb? pagal savo statut? renka tam tikro dydžio rinkliav? už kiekvien? apsistojimo dien? iš joje apsistojusi? lankytojų, nors ši infrastrukt?ra yra laisvai ir nemokamai prieinama visiems.

32 PVM direktyvos 2 straipsnio 1 dalies c punkte nurodyta, kad PVM apmokestinamas paslaug? teikimas už atlyg? valstyb?s nar?s teritorijoje, kai paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo, veikdamas kaip toks.

33 Paslauga teikiama „už atlyg?“, kaip tai suprantama pagal PVM direktyvos 2 straipsnio 1 dalies c punkt?, tik jei tarp paslaugos teik?jo ir gav?jo egzistuoja teisinis ryšys, kai ?vykdoma abipus? prievol?, o teik?jo gautas atlygis yra realus atlygis už gav?jui suteikt? atskir? paslaug?. Taip yra tuo atveju, kai tarp suteiktos paslaugos ir gauto atlygio yra tiesioginis ryšys (2022 m.

sausio 20 d. Sprendimo *Apcoa Parking Danmark*, C 90/20, EU:C:2022:37, 27 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

34 Neatrodo, kad egzistuoja teisinis ryšys, kai abipusiškai prievolomis keičiasi, viena vertus, savivaldybė, kuri pagal savivaldybės statutą renka tam tikro dydžio rinkliavą už kiekvieną apsistojimo dieną iš jos teritorijoje apsistojusių lankytojų, ir, kita vertus, šie lankytojai, turintys teisę naudotis šios savivaldybės suteikta kurorto infrastruktūra, kuri yra laisvai prieinama visiems, įskaitant šią rinkliavą neapmokestinamus asmenis.

35 Iš tiesų savivaldybės gautas atlygis, t. y. kurorto rinkliava, negali būti laikomas gautu už paslaugos teikimą, t. y. kurorto infrastruktūros suteikimą naudotis, už kurį ši rinkliava būtų tiesioginis atlygis.

36 Šiuo klausimu iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad tiesioginis ryšys egzistuoja jau tuomet, kai abi prievolės yra abipusiškai susijusios, t. y. jei viena vykdoma su sąlyga, kad kita vykdoma taip pat, ir jos vykdomos abipusiškai (2020 m. kovo 11 d. Sprendimo *San Domenico Vetraria*, C-94/19, EU:C:2020:193, 26 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

37 Vis dėlto prievolė mokėti kurorto rinkliavą jį privalantiems mokėti asmenims nustatyta pagal savivaldybės statutą, kuriame taip pat nurodytas jos dydis (šiuo klausimu žr. 2017 m. sausio 18 d. Sprendimo *SAWP*, C-37/16, EU:C:2017:22, 28 punktą).

38 Visų pirma prievolė mokėti kurorto rinkliavą siejama ne su asmeniu, kuriems taikoma ši prievolė, naudojimusi savivaldybės teikiama kurorto infrastruktūra, bet su apsistojimu savivaldybės teritorijoje, kad ir kokios būtų jį pateisinančios priežastys. Taigi savivaldybėje apsistoję lankytojai turi mokėti minėtą rinkliavą, įskaitant tuos, kurie apsistuoja dėl kitų priežasčių, pavyzdžiui, atvyksta aplankyti čia reziduojančią šeimą arba pažįstamą, ir neketina naudotis kurorto infrastruktūra (pagal analogiją žr. 2016 m. birželio 22 d. Sprendimo *eský rozhlas*, C-11/15, EU:C:2016:470, 25 ir 26 punktus).

39 Be to, nors asmenys, privalantys mokėti kurorto rinkliavą, gali naudotis kurorto infrastruktūra, ja gali laisvai naudotis visi asmenys, įskaitant rezidentus ir vienadienius lankytojus, nepriklausomai nuo to, ar jie privalo mokėti kurorto rinkliavą. Taigi asmenys, privalantys mokėti rinkliavą, negali pasinaudoti kita infrastruktūra nei ta, kuria naudojasi ta pati rinkliavą neapmokestinami asmenys.

40 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti: PVM direktyvos 2 straipsnio 1 dalies c punktas turi būti aiškinamas taip, kad „paslaugų teikimu už atlygą“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, nelaikoma savivaldybės teikiama kurorto infrastruktūra, kai savivaldybė pagal savo statutą renka tam tikro dydžio rinkliavą už kiekvieną apsistojimo dieną iš joje apsistojusių lankytojų, kai prievolė mokėti šią rinkliavą siejama ne su naudojimusi šia infrastruktūra, o su apsistojimu jos teritorijoje, ir ši infrastruktūra yra laisvai ir nemokamai prieinama visiems.

Dėl antrojo klausimo

41 Kadangi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas patikslina, kad, pirma, jei atsakymas į pirmąjį prejudicinį klausimą būtų neigiamas, skundas turėtų būti atmestas, ir, antra, antrasis prejudicinis klausimas pateikiamas tik tuo atveju, jei atsakymas į pirmąjį klausimą būtų teigiamas, į antrąjį prejudicinį klausimą atsakyti nereikia.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

42 Kadangi šis procesas pagrindin?s bylos šalims yra vienas iš etap? prašym? priimti prejudicin? sprendim? pateikuso teismo nagrin?jamoje byloje, bylin?jimosi išlaid? klausim? turi spr?sti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastab? pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyr? min?tos šalys, n?ra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (dešimtoji kolegija) nusprendžia:

2006 m. lapkri?io 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB d?l prid?tin?s vert?s mokes?io bendros sistemos 2 straipsnio 1 dalies c punktas

turi b?ti aiškinamas taip:

„paslaug? teikimu už atlyg?“, kaip tai suprantama pagal šį nuostat?, nelaikoma savivaldyb?s teikiama kurorto infrastrukt?ra, kai savivaldyb? pagal savo statut? renka tam tikro dydžio rinkliav? už kiekvien? apsistojimo dien? iš joje apsistojusi? lankytojų, kai prievol? mok?ti šį rinkliav? siejama ne su naudojimusi šia infrastrukt?ra, o su apsistojimu jos teritorijoje, ir ši infrastrukt?ra yra laisvai ir nemokamai prieinama visiems.

Parašai.

* Proceso kalba: vokie?i?.